

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň Mgr. Jarmily Úředníčkové a JUDr. Moniky Javorové v právní věci žalobce **M. Č.**, zastoupeného Mgr. Alicí Adamusovou Rzymanovou, advokátkou se sídlem Karviná-Mizerov, Kirovova 1430/11, proti žalovanému **Policejnímu prezidiu České republiky**, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2014 č.j. PPR-1666-3/ČJ-2014-990450,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 23.4.2014 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, ze dne 28.11.2013 č.j. KRPT-165008-19/ČJ-2013-0703IZ, jímž byl žalobci odňat zbrojní průkaz č. AL X vydaný pro skupiny oprávnění „E“, s dobou platnosti do 25.7.2017, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce namítal, že ani žalovaný, ani správní orgán I. stupně nekonstatoval, čím konkrétně se řídil při svém rozhodování stran posuzování otázky spolehlivosti, vážnosti nebezpečí, kterého se měl údajně svým postupem dopustit. Žalobce poznamenal, že v odůvodnění rozhodnutí jsou pod body 1-5 vypsány jeho námitky uvedené v odvolání, konkrétně

stran protokolu soudní komisařky, darování zbraně bez fyzického předání, počtu údajně spáchaných přestupků, posuzování otázky spolehlivosti (ztráty spolehlivosti) a opomenutí vyřízení povolení k držení zbraně kategorie „B“. Správní orgán I. stupně se k nim sice jistým způsobem vyjádřil, avšak opomenul u bodu 4 objasnit a provést řádnou úvahu, čím se správní orgán při hodnocení podkladů řídil, v čem vidí v daném případě vážnost nebezpečí, kterého se svým jednáním dopustil, když jak vyplývá z provedených důkazů, k porušení zákona o zbraních došlo za okolností pro něho citlivých, zbraň byla registrována v evidenci Policie ČR, byla uložena v trezoru současného držitele zbraně. Namítal, že toliko závěrem správní orgán I. stupně obecně uvedl, že zbraně jsou způsobily vážně narušit veřejný pořádek a bezpečnost svou primární funkcí, kterou je devastace cíle střelou, a že si žalobce nesplnil ohlašovací povinnost s argumentací, že po dobu 5ti let údajně nebyla předmětná zbraň v dispozici osoby, na kterou byla registrována dle zákona o zbraních, a která byla odpovědná za splnění všech povinností. Žalobce zdůraznil, že se snažil opakovaně vysvětlit, kde se předmětná zbraň nacházela, kdo s ní manipuloval, kdy mu byla darována. Jeho vysvětlení však v konečném důsledku správním orgánem nebylo vzato v potaz.

Žalobce dále namítal, že opakovaně písemně i u ústního jednání vysvětloval, že nemohl dodržet ust. § 42 odst. 1 zákona o zbraních, neboť fyzicky neměl co předložit, jelikož zbraň neměl ve své dispozici. Co se týče otázky nabytí do vlastnictví zbraně kategorie „B“, kdy nepožádal o vydání příslušného povolení, jak to ukládá ust. § 12 odst. 1 zákona o zbraních, čímž spáchal přestupek dle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, zdůraznil, že vlastnil zbrojní průkaz od r. 1997 a netušil, že musí (i za této situace, kdy zbraň fakticky neměl a byl držitelem zbrojního průkazu skupiny „E“, které jej opravňuje mimo jiné nabývat do vlastnictví, držet, popř. nosit zbraň kategorie „B“) žádat o povolení k nabytí zbraně. Uvedl, že do ukončení dědického řízení nesměl s majetkem nijak nakládat. Tyto námítky nebyly vzaty v potaz a byl uznán vinným z přestupku dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích a přestupku dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních.

Žalobce dále zrekapituloval průběh správního řízení a zmínil, že podal rovněž žádost o přezkumné řízení ohledně přestupku projednávaného v blokovém řízení. Krajský úřad mu přípisem ze dne 14.10.2013 č.j. MSK 128432/2013 sdělil, že neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení s tím, že pokuta byla v blokovém řízení vydána v souladu s právními předpisy a podmínky pro její uložení byly splněny. Otázka, zda byl přestupek spolehlivě zjištěn, byla dle názoru krajského úřadu zodpovězena tím, že žalobce s uložením blokové pokuty souhlasil. Žalobce uvedl, že i když si je vědom pravomocného rozhodnutí o spáchání dvou výše uvedených přestupků, je minimálně zjevné, že tyto byly spáchány jedním skutkem, takže jde de facto o „jedno“ jednání, a to za podmínek závažných rodinných událostí. Jeho tíživá rodinná situace nebyla posuzujícími správními orgány řádně, objektivně a dostatečně zohledněna, tzv. vážnost nebezpečí byla vyhodnocena spíše jen formálně. Žalobce uvedl, že opakovaně tvrdil, že pistoli dostal od otce darem, ale ne tzv. fyzicky. Je-li v protokolu notářky Mgr. M. C. ze dne 18.3.2013 uvedeno, že zbraň dostal ještě za života otce cca 5 let zpátky, pak došlo k chybnému pochopení situace. Poznamenal, že dostal od otce darem dvě zbraně. Jednu před cca 5ti lety a druhou, ohledně které se vedlo řízení, získal od svého otce během jeho hospitalizace, ovšem nedošlo k fyzickému předání zbraně. Žalobce vyslovil přesvědčení, že jeho

jednání zjevně nemůže jevit známky vážného nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitce žalobce, že správní orgán nevysvětlil, čím konkrétně se stran posuzování otázky spolehlivosti, vážnosti nebezpečí řídil, uvedl, že správní orgán I. stupně důvody, proč považuje jednání žalobce za vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost, rozvedl na str. 3 rozhodnutí. K obsahu protokolu sepsaného notářkou Mgr. M. C. dne 18.3.2012 uvedl, že je z něho seznatelné, že předmětná zbraň nebyla předmětem dědického řízení. Rozhodné skutečnosti k okolnostem, za nichž k darování zbraně došlo, byly uvedeny před notářkou. I matka žalobce potvrdila, že zbraň byla žalobci darována před 5ti lety. Skutečnost, že žalobce se cítil být vlastníkem zbraně, darované mu otcem a přitom tuto zbraň neměl ve fyzické dispozici, je výsledkem jeho přístupu k plnění povinnosti držitele zbrojního průkazu, jak jsou stanoveny v § 29, § 41 a § 42 zákona o zbraních, pro případ nabytí vlastnictví ke zbraní. Nečinnost žalobce je v přímém rozporu s povinnostmi, které mu zákon o zbraních ukládal. Žalovaný zdůraznil, že žalobce uvádí okolnosti a údaje, které byly relevantní pro vyslovení viny za spáchání předmětných dvou přestupků, a měl možnost je namítnat v přestupkovém řízení. Za současného stavu věci nelze revokovat pravomocné rozhodnutí o přestupcích.

U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 5.8.2013 žalobce převzal oznámení o zahájení správního řízení ze dne 1.8.2013 ve věci odnětí zbrojního průkazu ev.č. X, vydaného pro skupinu „E“ s dobou platnosti do 25.7.2017 dle ust. § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních s odůvodněním, že dne 1.8.2013 bylo Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, pracoviště Karviná, doručeno sdělení Magistrátu města Karviné, Odboru správního č.j. MMK/103121/2013, ze kterého vyplynulo, že žalobce byl dne 3.7.2013 v blokovém řízení uznán vinným z přestupků dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích a § 76 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, a že tak lze důvodně předpokládat, že jako držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínku spolehlivosti dle § 23 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zbraních, neboť byl v posledních třech letech uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku na úseku zbraní a střeliva. Součástí spisu je sdělení Magistrátu města Karviné ze dne 10.7.2013, adresované Policii ČR, Oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, pracoviště Karviná o tom, že dne 3.7.2013 byl v blokovém řízení vyřízen přestupek týkající se žalobce, který se dopustil přestupku dle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na ust. § 12 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních, ve znění pozdějších předpisů, jehož se dopustil tím, že blíže neurčeného dne v měsíci říjnu 2012 bez příslušného povolení nabyl do vlastnictví darem od svého otce samonabíjecí pistolí ČZ model 50, ráže 7,66 mm Browning, v.č. X se zásobníkem, jakožto zbraň

kategorie „B“, a dále přestupku dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. o zbraních, ve znění pozdějších předpisů, když neoznámil podle § 42 odst. 2 zákona o zbraních převod vlastnictví ke zbraní kategorie „A“, „B“ nebo „C“.

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, pracoviště Karviná jako správní orgán I. stupně vydal dne 28.11.2013 rozhodnutí č.j. KRPT-165008-19/ČJ-2013-0703IZ, kterým žalobci odňal zbrojní průkaz ev.č. AL X vydaný pro skupinu „E“ s platností do 25.7.2017, vzhledem k tomu, že žalobce byl Magistrátem města Karviné dne 3.7.2013 v blokovém řízení uznán vinným z přestupku dle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, v platném znění a dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních a na základě výše uvedených skutečností přestal splňovat podmínku spolehlivosti ve smyslu ust. § 23 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o zbraních, neboť byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku, a to přestupků na úseku zbraní a střeliva.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel ze shromážděných podkladů, zejména z výše citovaného sdělení Magistrátu města Karviné č.j. MMK/103121/2013, ze sdělení Magistrátu města Karviné o tom, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodl o odložení žalobcova podnětu k zahájení přezkumného řízení v předmětné věci, ze záznamu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Obvodního oddělení Policie ČR Karviná-Mizerov o odevzdání věci k projednání přestupku a z protokolu sepsaného notářkou Mgr. C. ze dne 18.3.2013, z něhož plyne, že v řízení ve věci dodatečného projednání dědictví po M. Č., zemřelém X pozůstalá manželka paní K. Č. a pozůstalý syn M. Č. vypověděli shodně, že potvrzují, že vědí o tom, že zbraň, která se nachází v úschově Policie ČR byla synu zůstavitele M. Č. žalobci již za života darována, k darování došlo asi před 5ti lety. Prohlásili, že ohledně darování zbraně uvedli vše pravdivě.

Správní orgán I. stupně především vyšel ze zjištění, že dne 3.7.2013 byl žalobce v blokovém řízení uznán vinným z přestupku dle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích v návaznosti na § 12 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. o zbraních, jehož se dopustil tím, že blíže neurčeného dne v měsíci říjnu 2012 bez příslušného povolení nabyt do vlastnictví darem od svého otce samonabíjecí pistoli zn. ČZ, model 50, ráže 7,66 mm Browning v.č. X se zásobníkem, jakožto zbraň kategorie „B“ a dále z přestupku dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. o zbraních, když neoznámil podle § 42 odst. 2 zákona o zbraních převod vlastnictví ke zbraní kategorie „A“, „B“ nebo „C“. Na str. 3 – 3v. rozhodnutí správní orgán I. stupně rozvedl své úvahy, na základě nichž dospěl k závěru, že předmětnými přestupkovými jednáními žalobce představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Především konstatoval, že zbraně jsou způsobily vážně narušit veřejný pořádek a bezpečnost svou primární funkcí, kterou je devastace cíle střelou. Veškerá legislativa, která dopadá na oblast zbraní a střeliva vychází z předpokladu, že za každou zbraň odpovídá a o ní rozhoduje konkrétně určený držitel zbrojního průkazu, zbrojní licence nebo osoba, které bylo vlastnictví zbraně založeno v pravomocně ukončeném dědickém řízení. Zdůraznil, že zákonem o zbraních bylo žalobci zakázáno nabýt do vlastnictví, držet nebo nosit zbraň kategorie „B“ bez toho, že by požádal o vydání povolení a byl tak splněn předpoklad pro založení individuální odpovědnosti za zbraň, její uložení a plnění dalších povinností držitele zbrojního průkazu, kterou jsou zákonem o zbraních ve vztahu ke zbraním

kategorie „B“ uloženy. Správní orgán vycházel dále ze zjištění, že žalobce nesplnil ohlašovací povinnosti, jejímž zařazením v zákoně o zbraních je sledován stav, kdy je vydáním průkazu potvrzen vlastnický vztah ke zbraní a podle vymezení žádosti držitele zbrojního průkazu je mu povoleno zbraň pouze držet nebo i nosit. Vážnost nebezpečí pro vnitřní pořádek správní orgán shledal v jednání žalobce, který vědomě nesplnil zákonem o zbraních stanovené povinnosti, které mu vznikly v souvislosti s nabytím vlastnictví k předmětné zbraní a došlo tak ke stavu, který je v příkrém rozporu s předpokladem zákonodárce, aby za každou zbraň odpovídala konkrétní osoba. Poukázal na to, že nesplněním uvedených povinností došlo k zásadnímu rozporu mezi údajem v informačním systému registrovaných zbraní a skutečným stavem fyzické dispozice k předmětné zbraní a za takto navozeného stavu nevznikl žalobci žádný právní závazek dodržovat povinnosti a zákazy stanovené držiteli zbrojního průkazu zákonem o zbraních, protože nikde nebyl v informačních systémech veden jako osoba, které byl založen k předmětné zbraní právně závazný vztah. Správní orgán také zdůraznil, že vlastnictví zbrojního průkazu předpokládá uplatňování práv, ale také plnění povinností jeho držitelem. Pokud společnost s plněním zákonných podmínek obsažených v zákoně o zbraních dala souhlas s držením zbrojního průkazu, současně vyžaduje, aby držitel dodržoval své povinnosti v tomto zákoně obsažené. Uvedl, že účelem zákona je zabránit tomu, aby střelné zbraně byly v držení osob, které jakýmkoliv způsobem nerespektují pravidla pro manipulaci s nimi. Akcentoval to, že střelná zbraň je věcí se zvláštním určením a z jakéhokoli nakládání s touto zbraní, které není v souladu se zákonem o zbraních, plyne nebezpečí pro společnost. Na základě těchto úvah pak dospěl k závěru, že jednání žalobce představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, které bylo žalobci doručeno dne 24.2.2014. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zrekapituloval průběh řízení před správním orgánem I. stupně, vyjádřil se k jednotlivým odvolacím námitkám žalobce, ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně s tím, že z jeho odůvodnění je zřejmé, na základě jakých úvah dospěl k rozhodnutí odebrat žalobci zbrojní průkaz. K odvolací námitce žalobce, že nevěděl, že i když už má jednou povolení k držení zbraně, zbrojní průkaz má od r. 1997, že musí znovu žádat o povolení držet zbraň, a že zákon o zbraních a střelivu prošel od té doby mnoha změnami a tázal se, kdo zná všechny zákony, žalovaný uvedl, že si žalobce musí uvědomit, že vlastnit a držet střelnou zbraň není základním lidským právem, a že společnost jednotlivci toto právo umožňuje za zákonem stanovených podmínek. Poznamenal, že stát nepožaduje znát všechny zákony, ovšem je nutné, aby držitel zbrojního průkazu znal příslušný zákon o zbraních a je naprosto nezbytné, aby fyzická osoba, která je držitelem zbrojního průkazu, měla znalost těch ustanovení, která se týkají fyzických osob, neboť ty svou neznalostí se mohou dopustit takového jednání, které není v souladu se zájmem společnosti. Také žalovaný jednání žalobce považoval z pohledu zákona o zbraních za nespolehlivé.

Krajský soud provedl důkaz pokutovým blokem ze dne 3.7.2013 série GF/2013 č. F0795086, z něhož bylo zjištěno, že žalobci byla dne 3.7.2013 uložena pokuta 1.000,- Kč za přestupky dle § 12 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, přičemž přestupkové jednání je popsáno tak, že v říjnu 2012 žalobce dostal darem zbraň kategorie „B“ a nepožádal o povolení

k nabytí této zbraně, a dále do 10ti dnů od nabytí do vlastnictví neoznámil vlastnictví zbraně Policii ČR.

Další důkaz navrhovaný žalobcem, a to provedení jeho výslechu za účelem objasnění „jak to všechno bylo a jak k celé situaci došlo“, krajský soud pro nadbytečnost neprovedl. Důvodem je skutečnost, že skutkové okolnosti ohledně osvětlování darování předmětné zbraně a o tom, kde se nacházela, kdo ji měl v dispozici, byly relevantní pro vyslovení viny za spáchání předmětných přestupků. Za situace, kdy žalobce souhlasil s uložením pokuty v blokovém řízení za oba přestupky na úseku zbraní, tj. za přestupek dle § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích v návaznosti na § 12 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. o zbraních a přestupek dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb. o zbraních a souhlasem s blokovým řízením a podpisem pokutového bloku a zaplacením pokuty dal najevo, jak svůj souhlas s předmětnými přestupky, tak i s jejich spolehlivým a zákonným zjištěním, jsou tyto skutkové okolnosti v řízení o odnětí zbrojního průkazu bez právního významu. Jinými slovy řečeno v případě, že by žalobce nepovažoval předmětné přestupky za spolehlivě zjištěné, příp. by z jiných důvodů nebyl ochoten pokutu v blokovém řízení zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se předmětných přestupků posuzovat a provádět o tom dokazování ve správním řízení, přičemž jeho zahájení bylo fakticky v dispozici žalobce. To žalobce ovšem neučinil. Naopak souhlasil s blokovým řízením. Nedůvodná je proto i žalobní námitka žalobce, že uvedené skutkové okolnosti správní orgány v řízení o odnětí zbrojního průkazu nevzaly v potaz.

Bez právního významu je rovněž námitka žalobce, že předvolání k blokovému řízení se týkalo toliko jednoho přestupku. Podstatnou je totiž skutečnost, že žalobce, jak plyne z výše citovaného obsahu pokutového bloku, byl uznán vinným ze spáchání obou přestupků na úseku zbraní.

Krajský soud nepovažuje za důvodnou ani žalobní námitku žalobce, že správní orgány nekonstatovaly, čím konkrétně se řídily při svém rozhodování stran posuzování otázky spolehlivosti, vážnosti nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (zákon o zbraních) ztrátu spolehlivosti fyzické osoby v § 23 odst. 1 písm. c) bod 1 definuje tak, že za spolehlivého podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo pro vnitřní pořádek a bezpečnost představuje vážné nebezpečí svým jednáním, za které byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku na úseku zbraní a střeliva. Z rozhodnutí správních orgánů, které tvoří nedílný celek je zřejmé, že oba správní orgány aplikovaly § 27 zákona o zbraních (který stanoví podmínky pro odnětí zbrojního průkazu, a v jehož odst. 1 písm. c) je uvedeno, že příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle § 23) ve spojitosti s § 23 téhož zákona. Žalovaný se s úvahami správního orgánu I. stupně, na základě nichž dospěl k závěru, že jednání žalobce, který byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze dvou přestupků na úseku zbraní a střeliva ztotožnil. Podstatná část těchto úvah byla z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně soudem výše citována, krajský soud s nimi souhlasí, a proto na ně odkazuje a současně uzavírá, že správní orgány nepochybily, pokud na základě shromážděných podkladů dospěly k závěru, že žalobce nesplňuje jednu ze stanovených podmínek pro další držení

zbrojního průkazu, a to podmínku spolehlivosti ve smyslu ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Na základě toho pak zcela oprávněně rozhodl správní orgán o odnětí zbrojního průkazu žalobci. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla tedy vydána zcela v souladu se zákonem.

Krajský soud současně činí závěr, že žalobcem namítaný rozpor mezi časovým údajem v popisu přestupkového jednání v pokutovém bloku ohledně doby, kdy žalobce nabyt bez příslušného povolení do vlastnictví darem od svého otce předmětnou samonabíjecí pistoli (v pokutovém bloku je uveden údaj říjen roku 2012 a v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zmíněna doba 5ti let), nemá dle názoru soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Podstatný je popis skutku v pokutovém bloku, jímž bylo blokové řízení pravomocně skončeno a doba spáchání přestupku není z pohledu § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních rozhodující. Uvedený údaj 5ti let převzaly správní orgány z obsahu protokolu o jednání ve věci dodatečného projednání dědictví sepsaného notářkou Mgr. M.Ch. dne 18.3.2013, a kterýžto údaj uvedla matka žalobce a syn zůstavitele.

Jelikož krajský soud neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 7 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšným účastníkem řízení byl žalovaný. Krajský soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č.j. 7 Afs 11/2014-47, podle něhož náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s.ř.s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřiznává. Náhrada jízdného pracovníka žalovaného k jednání u Krajského soudu v Ostravě nepředstavuje náklady, které by přesahovaly běžnou úřední činnost žalovaného. V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že běžná úřední činnost správního orgánu zahrnuje cestování k soudnímu jednání a je hrazena z veřejných rozpočtů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29.2.2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu